

## Apdovanojimas už tarnystę

***„Žmogaus Sūnus atėjo ne tam, kad jam tarnautų, bet kad pats tarnautų ir atiduotų savo gyvybę kaip išpirką už daugelį.“  
Morkaus 10:45***

Jėzaus tarnystė artėjo prie pabaigos. Daugiau nei trejus metus Mokytojas kvietė savo mokinius ir mokė juos. Jie ėmė pripažinti jį Mesiją, visų Dievo pažadų paveldėtoju, tuo, per kurį bus įkurta Mesijo karalystė, kuri palaimins visas žmonijos šeimas – tiek mirusias, tiek gyvas. Pradžios 22:18; Galatams 3:8

Mokytojas ypač užtikrino juos, kad, jei bus ištikimi, jie sėdės su juo jo soste (Mato 19:28). Tačiau jis jiems nesakė, kad jo karalystė bus dvasinė ir kad, norėdami tapti jos dalininkais, jie turės „pasikeisti“ per „pirmąjį prisikėlimą“. (1 Korintiečiams 15:51,52; Apreiškimo 20:6). Jis dar nebuvo jiems paaiškinęs, kad turės praeiti visas amžius, kol jie galės dalytis karalyste, o pati karalystė bus įkurta tarp žmonių. Tačiau jis buvo užsiminęs apie visa tai. Jis buvo pasakęs: „Aš dar turiu jums daug ką pasakyti, bet jūs dabar negalite to pakelti. Tačiau kai ateis Tas, Tiesos Dvasia, ... Jis jums paskelbs, kas bus ateityje.“ Jono 16:12,13

Tačiau Jėzus pradėjo atskleisti mokiniams dalį žinių, kurias jie turėjo žinoti ir įvertinti, kad nebūtų visiškai priblokšti ir nusivylę. Jis jiems pasakė, kad eina į Jeruzalę, kad daug kentės ir bus nužudytas. Petras, visada drąsus, šį kartą užsitraukė griežtą papeikimą. Jis bandė pataisyti Mokytoją. „Niekuomet, Viešpatie!

– tarė jis. Tai niekada neatsitiks tau!“ Petras tikėjo, kad Jėzus yra Izraelio Mesijas ir kad jis ketina įkurti savo karalystę. Jam buvo neįsivaizduojama, kad Viešpats bus nužudytas. Tačiau Jėzus sudraudė Petrą, sakydamas: „Pasitrauk nuo manęs, šėtonai, tu man esi piktžodžiavimas, nes tu nemoki mąstyti apie Dievo dalykus, bet apie žmonių.“ Mato 16:21-23

Toje pačioje pamokoje Jėzus taip pat pridūrė, kad „trečią dieną jis prisikels“ (Mato 16:21). Tačiau, kadangi mokiniai negalėjo suvokti minties, kad Jėzus mirs, šie papildomi žodžiai jiems taip pat turėjo atrodyti kaip „paslaptinga“ Mokytojo frazė, kuri atrodė labai mįslinga. Jie galbūt prisiminė ir kitą Jėzaus frazę: „Jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės“ (Jono 6:53). Tai buvo dar viena sudėtinga frazė, kurios jie negalėjo suprasti.

Buvo daug atvejų, kai mokiniai negalėjo suprasti Mokytojo žodžių prasmės; jie dažnai atrodė tokie skirtingi nuo to, ko jie tikėjosi. Jų garbei, jie turėjo pakankamai tikėjimo, kad ir toliau sektų Jėzų, bet kaip jie galėjo suprasti jo žodžius? Tik po Sekminių jie visiškai suprato situaciją ir tai, ką Jėzus jiems sakė (Apaštalų darbai 2:1-4). Ten Šventoji Dvasia pradėjo aiškinti „“ dieviškąjį planą – kad Kristaus kančios, įskaitant jo kūno narius, bažnyčią, turi ateiti pirmiau, nei bus apreikšta karalystės šlovė ir prasidės palaiminimai pasauliui. 1 Petro 1:11

## **Dešinėje ir kairėje**

Kitas Evangelijas mums pasakoja, kad Jokūbo ir Jono motina atėjo su jais ir išreiškė jų prašymą: „Leisk, kad šie du mano sūnūs sėdėtų vienas tavo

dešinėje, o kitas kairėje tavo karalystėje“ (Mato 20:20,21). Jie tikėjo, kad karalystės garbės pasidalijimo laikas buvo labai arti. Nereikia manyti, kad šie du mylimi mokiniai siekė pozicijų, artimiausių Mokytojui, vien dėl ambicijų. Mes tikime, kad jie labai mylėjo Viešpatį ir todėl manė, kad galės labiau nei kiti mokiniai vertinti artumą jam. Iš tiesų, jiems buvo leista priartėti arčiau nei daugumai iš dvylikos. Keletą ypatingų progų Viešpats pasiėmė su savimi tą patį Jokūbą ir Joną, taip pat Petrą. Jie buvo su juo šventojoje kalnoje, kai buvo pažadinta Jairo duktė, ir Getsemanės sode (Mato 17:1-5; Luko 8:41,42,49-56; Morkaus 14:32-34). Jie buvo ištikimi mokiniai, kuriuos Viešpats labai mylėjo.

Atkreipkime dėmesį į Jėzaus žodžius. Jis pareiškė, kad nors jo karalystėje bus garbingos vietos, jas paskirstys ne jis pats, o Tėvas. Jis sakė: „Sėdėti mano dešinėje ir kairėje nėra mano duoti, bet bus duota tiems, kuriems tai paruošė mano Tėvas.“ Mato 20:23

Tėvas yra absoliučios teisingumo ir teisumo atstovas. Pareigos tūkstantmetinės karalystės dangiškojoje fazėje, kokios jos bebūtų, nebus suteikiamos vien dėl palankumo, bet remiantis ištikimybe ir kvalifikacija, ir viskas bus pagal malonę (Efeziečiams 2:8). Pats Viešpats Jėzus užims aukščiausią vietą, nes jis yra to vertas. „Verta Avinėliui, kuris buvo paskerstas, gauti galią, turtus, išmintį, jėgą, garbę, šlovę ir palaiminimą.“ (Apreiškimo 5:12). Iš tiesų, Tėvas suteikė mūsų Viešpačiui garbę ir didelę šlovę, išaukštindamas jį savo dešinėje. Jo karalystės šlovės kulminacija ateis, kai bažnyčia, Kristaus kūnas, bus užbaigta ir

visi „paskirti, išrinkti ir ištikimi“ gaus pažadėtą „gyvenimo vainiką“. Apreiškimo 17:14; 2:10

## **Kokia karalystė yra turima omenyje**

Daugelį amžių krikščionys buvo susipainioję dėl Mesijo karalystės, kurią taip dažnai minėdavo Jėzus ir apaštalai. Tačiau iš pradžių, ir beveik du šimtus metų po Jėzaus laikų, jokio susipainiojimo nebuvo. Ankstyvoji Bažnyčia labai gerai suprato pažadą, kad Mesijas ateis antrą kartą. Jis priims Bažnyčią į šlovę su savimi ir įkurs dieviškosios galios karalystę, kad valdytų pasaulį ir pavergtų viską Dievo valiai; ir jie žinojo, kad šiai Mesijo karalystei prireiks tūkstančio metų, kad įvykdytų savo misiją. Jono 14:2,3; Mato 25:31; Apreiškimo 20:6

Tačiau palaipsniui atsirado teorija, kad žemėje esanti bažnyčia turi būti organizuota kaip Mesijo karalystė ir turi užkariauti pasaulį prieš Jėzaus antrąjį atėjimą. Šis nesutampantis su Šventuoju Raštu požiūris pakeitė visą bažnyčios istorijos eigą. Evangelijos skelbimas nebebuvo skirtas „mažai kaimenei“, kuri turėtų klausiančią ausį ir dėkingą širdį, parengti ją karalystės garbei ir šlovei. (Lk 12:32). Vietoj to, kursas pasikeitė dramatiškai. Nuo tada buvo siekiama užgrobti civilinę valdžią. Prasidėjo intrigos, buvo pareikšti melagingi teiginiai, buvo siekiama gauti kontrolę virš karalių ir tautų. Buvo naudojami persekiojimai; ir kiek įmanoma, civiliniai valdovai buvo įtikinėjami ir gąsdinami, kad būtų galima įtvirtinti pasaulinę bažnyčios viešpatiją.

Kurį laiką šie siekiai klestėjo, bet nuo XIX a. pradžios mintis apie bažnyčios viešpatavimą žemėje beveik išnyko. Dėl to kilusioje sumaištyje daugelis prarado tikėjimą Mesijo karalyste, ir tik nedaugelis jos laukia

Kristaus antrojo atėjimo. Sutrikę, kai kurie kalba apie dvasinę karalystę kaip apie tai, kas gyvena tik tikinčiųjų širdyse. Kiti tiki, kad Kristaus karalystė dabar yra atstovaujama didžiųjų pasaulio vyriausybių. Tačiau jie dar labiau sutrinka, kai svarsto, kodėl tam tikros Mesijo karalystės dalys sukūrė didžiules armijas, kad galėtų kariauti su kitomis tos pačios karalystės dalimis arba jas sunaikinti.

Dėl visos šios sumaišties daugeliui save krikščionimis vadinančių žmonių Biblijos mokymai tiesiog neatrodo nuoseklūs ar logiški. Kitaip jie suprastų, kad Jokūbas, Jonas ir kiti apaštalai negalėtų sėdėti ant „dvylikos sostų“, jei nebūtų valdančios karalystės (Mato o 19:28). Jie taip pat suprastų, kad karalystė dar turi būti ateityje, kaip sakoma Viešpaties maldoje: „Teateinie Tavo karalystė. Tebūnie Tavo valia, kaip danguje, taip ir žemėje“ (Mato 6:10). Siekdami geriau pažinti ir suprasti Dievo išgelbėjimo planą, turime kasdien garbingai studijuoti Bibliją ir „tyrinėti Raštus“. (Jono 5:39; Apaštalų darbų 17:11). Taip darydami, gausime didelių palaiminimų ir suprasime, kad Mesijo šlovinga karalystė, nors dar ir neįkurta žemėje, yra „arti, net prie durų“. Mato 24:33

## **„Ar galite?“**

Dviem brangiems mokiniams ir jų motinai, kurie prašė jiems vietų, esančių ypač arti Mokytojo karalystėje, Jėzus paaiškino, kad bet kokia padėtis dangaus karalystėje reikalauja tam tikrų sąlygų įvykdymo. Nepakako to, kad jie buvo pašaukti būti mokiniais. Nepakako to, kad jie atidavė viską, kad galėtų sekti Viešpačiu, kad jie buvo su juo, mokėsi jo

mokymų ir jiems pritarė. Reikėjo kažko daugiau, kitaip jie negalėtų įžengti į dvasinę karalystės fazę.

Mokytojas paskelbė šias sąlygas, sakydamas: „Ar galite gerti taurę, kurią aš gersiu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo aš esu pakrikštytas?“ (Mato 20:22). Ką jis turėjo omenyje? Kokia buvo „taurės“ ir „krikšto“, apie kuriuos kalbėjo Jėzus, reikšmė, kurią, kaip jis sakė, taikė ne tik sau, bet ir tiems, kurie bus jo ištikimi pasekėjai?

Mes atsakome, kad Jėzaus „taurė“ buvo ta, apie kurią jis kalbėjo kitur, sakydamas: „Argi aš negersiu taurės, kurią man davė mano Tėvas?“ (Jono 18:11). Dieviškajame plane Dievas jau buvo nusprendęs, kad kas bus patikėta Mesijo karalystės šlove, garbe ir galia pasaulio palaiminimui, tas pirmiausia turi parodyti ištikimybę, vertą tos garbės ir šlovės. Jėzaus atveju taurė reiškė visas tarnystės, negarbės, gėdos, aukos ir kančios patirtis, kurias jis ištikimai ištverė per trejus su puse metų savo žemiškojo tarnavimo ir kurias jis visiškai įvykdė Kalvarijoje, kai sušuko: „Viskas baigta“ (Jn 19:30).

Kaip Kristaus mokiniai, mes turime sekti jo mums parodytu pavyzdžiu, kai patiriame panašias patirtis kaip jis. Mes tik tada sėkmingai pasieksime bendrą paveldėjimą su Mokytoju jo karalystės šlovėje, garbėje ir galybėje, jei pirmiausia parodysime ištikimybę ir atsidavimą kančiai, aukojimui ir tarnystei, eidami jo pėdomis. Romiečiams 8:17; 2 Timotiejui 2:11,12

Kai Jėzus kalbėjo apie „krikštą, kuriuo aš esu pakrikštytas“, jis turėjo omenyje savo krikštą aukojimo mirtimi. Netrukus jis vėl apie tai kalbėjo, sakydamas: „Aš turiu priimti krikštą, ir kokia prievarta

man tenka, kol jis bus įvykdytas!“ (Luko 12:50). Mokytojo krikštas vandenių jo tarnystės pradžioje buvo tik jo tikrojo krikšto simbolis. Jo nusileidimas į vandenį, jo palaidojimas jame ir jo prisikėlimas iš jo simbolizavo jo nusileidimą į aukojimo mirtį ir jo prisikėlimą iš jos. Jo tikrasis krikštas mirtimi truko trejus su puse metų, nuo Jordano iki Kalvarijos. Kai jis ant kryžiaus sušuko: „Viskas baigta“, jis turėjo omenyje, kad jo krikštas mirtimi buvo užbaigtas. Trečią dieną Tėvo galinga jėga jis buvo prikeltas iš to mirties krikšto būvio ir atsidūrė jo dešinėje, kur jis visada bus. Efeziečiams 1:19-22; Kolosiečiams 3:1; Hebrajams 1:1-3

Tai buvo Jėzaus krikštas. Jis reiškė visišką atsisakymą visų žemiškųjų teisių. Dabar jis paklausė savo mylimų mokinių, ar jie pasirengę ir nori sekti juo iki galo – dalytis jo tarnystės, aukos ir kančios taure bei jo krikštu mirtimi (Romiečiams 6:3-5). Tik ištikimai sekdami juo jie galėjo tikėtis dalytis jo dangiškąja karalyste. Tas pats principas taikomas visiems Jėzaus pasekėjams. Kiekvienas iš mūsų turi nuspręsti, ar gersime iš jo taurės ir ar dalysimės jo krikštu mirtimi. Tik nuolankūs, pasiaukojantys žmonės galės ar norės patirti tokį dalyką.

Taikydami tai, kas išdėstyta, daugelio žmonių požiūriui į karalystę, galime užduoti šiuos klausimus. Kaip šie jausmai gali būti pritaikyti įvairioms žemės karalystėms? Ar žemės vadovams būtina dalytis Kristaus kančiomis ir auka iki mirties, kad galėtų karaliauti? Ar didelių sunkumų reikia, kad kas nors taptų žemės institucijų, vadinamų Kristaus bažnyčia, nariu? Ar norint į jas patekti reikia savęs atsižadėjimo? Ar visi, kurie yra jų nariai, yra „palaidoti“ su Kristumi krikštu – jo mirtyje? Ar jie visi

dalijasi jo kančiomis? Žinoma, ne! Tik teisingas požiūris į dangaus karalystę atitinka šiuos įvairius teiginius. Turime suprasti, kad tai yra „brangus perlas“, kurį gauti reikia paaukoti viską kitą. Mato 13:46

## **„Mes galime“**

Šio įvykio aprašyme mokiniai atsakė Jėzui: „Mes galime“, tai yra, jie buvo pasiryžę gerti Mokytojo taurę ir dalytis jo krikštu (Mato 20:22). Jie aiškiai nesuprato, ką visa tai reiškia, bet jie galėjo ir buvo pasirengę padaryti viską, ką Jėzus įsakytų. Taip turi būti su visais, kurie, kaip tie ištikimi mokiniai, bus „daugiau nei nugalėtojai“ ir dalyvis su Atpirkėju šlove, garbe ir nemirtingumu, pažadėtais jo „kūno“ nariams, bažnyčiai. Romiečiams 8:37; 2:7; 1 Korintiečiams 12:27

Aptariamame pasakojime Jėzus atsakė mokiniams: „Jūs tikrai gersite mano taurę ir būsite pakrikštyti krikštu, kuriuo aš esu pakrikštytas“ (Mato 20:23). Viskas, ko Viešpats galėjo pagrįstai reikalauti iš savo mokinių, buvo jų noras. Nė vienas iš mūsų neturi tokios galios ir sugebėjimų, kokius turėjo Jėzus. Mes iš prigimties esame nusidėjėliai. Jis buvo „šventas, nekaltas, nesuteptas, atskirtas nuo nusidėjėlių“ (Hebrajams 7:26). Todėl mes galime tik įsipareigoti daryti gera. Viešpats turi mus paimti po savo globą ir įvesti į savo kančios ir patirties mokyklą. Tada jis mums duos pamokas, reikalingas mūsų ištikimybei ir atsidavimui įrodyti, net iki mirties. Koks maloningas yra Dievas, kad dėl mūsų, kaip puolusios rasės narių, silpnumo, Jis mums suteikė Gelbėtoją, „gailestingą ir ištikimą vyriausiąjį kunigą“ (Hebrajams 2:17). Taigi tik per Jėzų galime tikėtis pasiekti dangaus karalystę.

## **Vyriausiasis tarnas – labiausiai gerbiamas**

Kiti apaštalai buvo pasipiktinę, kad Jokūbas ir Jonas kartu su savo motina pateikė tokį prašymą (Mato 20:24). Tačiau šis incidentas suteikė Jėzui progą nustatyti gaires, kurios turi reguliuoti tai, kas sudarys didybę Mesijo karalystėje. Kas labiausiai tarnaus kitiems su nuolankumu ir meile, tas parodys Dievui, kad yra labiau tinkamas užimti aukštesnę vietą. (Galatams 5:13). Kaip sako Jėzus, tai skiriasi nuo įprastų reikalų eigos, kur valdžia paprastai nereiškia tarnystės kitiems, bet tarnystės sau. Luko 22:25,26

Karalystės taisyklė bus tokia, kad tas, kuris labiausiai tarnauja, turės didžiausią garbę. Jėzus pats yra išskirtinis tarnas, pranokstantis visus kitus. Taigi, jo padėtis karalystėje yra aukščiausia pagal dieviškąjį paskyrimą, o kiti bus šalia jo proporcingai pagal tai, kiek jie turi jo meilės, tarnystės, paklusnumo ir ištikimybės dvasią. Savo pasekėjams Mokytojas sakė: „Kas nori man tarnauti, tas turi sekti manimi, nes mano tarnai turi būti ten, kur aš esu. Ir Tėvas pagerbs kiekvieną, kuris man tarnauja.“ Jono 12:26